

a rozsahu, kterým žalobkyně b) požadovala po žalované zaplacení 443 648 Kč spolu s úrokem z prodlení ve výši 8,25 % z této částky ročně od 7. 12. 2020 do zaplacení, **zamítá**.

III. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se domáhaly, aby bylo žalované uloženo zaplatit 416 576 Kč žalobkyni a) a 468 648 Kč žalobkyni b) s příslušenstvím, obojí za majetkovou újmu vzniklou spácháním trestného činu porušení autorského práva, práv souvisejících s právem autorským a práv k databázi podle § 270 odst. 1, 2 písm. c) zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen jako „TZ“). Žalovaná byla v období od 9. 10. 2013 do 13. 8. 2018 se složkou „[redacted]“ a od 21. 10. 2016 do 12. 9. 2018 se složkou „[redacted]“ pod ID [redacted] registrovaná uživatelka serveru [www.\[redacted\].cz](http://www.[redacted].cz) komunikující prostřednictvím e-mailové adresy [redacted]@[redacted] a přistupující k tomuto serveru v místě svého trvalého bydliště ze svého notebooku s IP [redacted], přičemž umístila do počítačového systému veřejně přístupných internetových stránek [www.\[redacted\].cz](http://www.[redacted].cz) chráněná audiovizuální díla. O tom bylo pravomocně rozhodnuto trestním příkazem, č. j. [redacted]. Žalovaná zpřístupnila následující díla: [redacted], rok výroby 2009, [redacted], rok výroby 2017, [redacted], rok výroby 2008, [redacted] (distr. název [redacted]), rok výroby 2009, [redacted], rok výroby 2015, [redacted], rok výroby 2009, [redacted] (distr. název [redacted]), rok výroby 2017, [redacted] (distr. název [redacted]), rok výroby 2015, [redacted] (distr. název [redacted]), rok výroby 2017, [redacted] (distr. název [redacted]), rok výroby 2015, [redacted] (distr. název [redacted]), rok výroby 2014, [redacted], rok výroby 2016, [redacted], [redacted] (distr. název [redacted]), rok výroby 2007, [redacted], rok výroby 2009, [redacted] (distr. název [redacted]), rok výroby 2017, [redacted], rok výroby 2018, [redacted], rok výroby 2014, [redacted] (distr. název [redacted]), rok výroby 2007, [redacted] (distr. název [redacted]), rok výroby 2012, [redacted], rok výroby 2014, [redacted] (distr. název [redacted]), rok výroby 2017, [redacted], rok výroby 2016, [redacted], rok výroby 2008, [redacted], rok výroby 2009, [redacted], rok výroby 2012, [redacted], rok výroby 2015, [redacted], rok výroby 2011, [redacted], rok výroby 2017, [redacted] (distr. název [redacted]), rok výroby 2017, [redacted], rok výroby 2011, [redacted], rok výroby 2017, [redacted], rok výroby 2016, [redacted], rok výroby 2008, [redacted], [redacted], rok výroby 2009 a další díla (dále jen „předmětná díla“). Jednání žalované spočívalo v neoprávněném užití audiovizuálních děl, které jsou autorským dílem ve smyslu § 2 zákona č. 121/2000 Sb., o právu autorském, o právech souvisejících s právem autorským a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AZ“), a zvukově obrazovými záznamy dle § 79 AZ, a jako takové jsou chráněny právy souvisejícími s právem autorským za obdobných podmínek jako autorská díla. Na jednání žalované se nevztahuje žádný případ volného užití, zákonné licence a jednala bez souhlasu nositelek práv (žalobkyň). Žalovaná se svým jednáním na úkor žalobkyň bezdůvodně obohatila, když získala majetkový prospěch protiprávním užitím cizí hodnoty tím, že ušetřila náklady na zaplacení odměny za získání podlicence k užití autorsky chráněných děl. Třetí osoby v důsledku protiprávního jednání žalované mohly prostřednictvím internetu získat trvalé nehmotné rozmnoženiny předmětných audiovizuálních a zvukově obrazových záznamů, kterými výhradně obchodovaly žalobkyně. Žalobkyně byly na základě smlouvy s poskytovatelem licence předmětných děl držitelkami výhradní licence k jejich užití. Při určení výše požadovaného vydání bezdůvodného obohacení vycházely žalobkyně z obvyklé ceny nevýhradní licence k užití díla

prostřednictvím jedné internetové audiovizuální mediální služby na vyžádání. V souladu s ustanovením § 40 odst. 4 AZ činí bezdůvodné obohacení dvojnásobek odměny, která by byla za získání takové licence obvyklá v době neoprávněného nakládání s dílem. Žalobou je uplatněn nárok za celé období, kdy měla žalovaná zřízen účet u úložiště www.████████.cz (dále jen jako „████████“), tedy od roku 2013 až do roku 2018 resp. 2019, kdy byly veškeré soubory na účtech žalované u tohoto úložiště smazány. Žalobkyně požadují úroky z prodlení počínaje dnem 7. 12. 2020, tedy ode dne následujícího po dnu 6. 12. 2020, kdy marně uplynula lhůta k plnění na základě výzvy z 20. 11. 2020. Žalobkyně uvedly, že neexistují žádné srovnatelné legální služby na trhu, tedy nelze doložit obvyklou výši odměny, za kterou žalobkyně poskytují podlicenční oprávnění ke zpřístupnění svých děl prostřednictvím služeb srovnatelných s filehostingovými servery. Žalobkyně by nikdy s žalovanou podlicenční smlouvu neuzavřely, neboť ta by nebyla schopna zajistit teritorialitu užití děl, sdělovat počty stažení apod. Žalobkyně pro zjednodušení stanovily výši uplatněného nároku jako dvojnásobek průměrné minimální odměny za poskytnutí licence k užití díla prostřednictvím internetu, která činila v roce 2017, tedy v roce, kdy žalovaná díla především zpřístupňovala, vždy po částce 13 018 Kč za každý film. Žalobkyně zároveň nezohledňovaly jednotlivá období, po která žalovaná díla neoprávněně zpřístupňovala, a odvinuly svůj nárok toliko od minimální odměny za jedno období, nikoli za více období, pokud žalovaná díla zpřístupňovala po více období. Pasivně legitimována vydat bezdůvodné obohacení je výlučně žalovaná, nikoli provozovatel veřejného úložiště.

2. Žalovaná se ve věci vyjádřila tak, že žalobu neuznává v celém rozsahu. Žalobkyně neprokázaly všechny předpoklady vzniku odpovědnosti za škodu (bezdůvodného obohacení) mimo porušení právní povinnosti a zavinění. Žalobkyně podle ní požadují přemrštěnou částku. Pokud by si žalovaná zakoupila předmětná díla na CD nosiči, uhradila by částku mnohonásobně nižší. Rovněž namítala, že lidí, kteří využívají stejným způsobem internetová úložiště, jsou tisíce a není spravedlivé, aby byla postižena pouze ona. Díla byla již dlouho zpřístupněná zdarma a žalovaná je pouze stáhla a uložila na svém účtu na ██████████. V trestním řízení byl policií přibrán znalec za účelem vyčíslení škody vzniklé žalobkyním, přičemž znalec konstatoval, že škoda se vyčísřit nedá už jen proto, že nebylo nepochybně zjištěno, že by si žalovanou uložená díla jakákoli třetí osoba vůbec stáhla. Způsob výpočtu ušlého zisku žalobkyň tak nemůže obstát.
3. Z licenčních a distribučních smluv na č. 1. 152-373 bylo zjištěno, že žalobkyně jsou nositelkami autorských práv k dílům uvedeným v žalobě. To ostatně žalovaná ani nesporeovala.
4. Z trestního příkazu, č. j. ██████████, vydaného Okresním soudem v Rychnově, soud zjistil, že žalovaná byla pravomocně odsouzena za přečin porušení autorského práva, práv souvisejících s právem autorským a práv k databázi podle § 270 odst. 1, 2 písm. c) TZ tím, že v období nejméně od 9. 10. 2013 do 13. 8. 2018 jako pod ID ██████████ registrovaná uživatelka serveru www.████████.cz se složkou "████████" komunikující prostřednictvím e-mailové adresy ██████████@████████ a přistupující k tomuto serveru v místě svého trvalého bydliště na adrese ██████████, ██████████, ze svého notebooku z IP ██████████, postupně umístila do počítačového systému veřejně přístupných internetových stránek www.████████.cz ve složce s odkazem <https://████████> ve více než 557 případech soubory obsahující chráněná audiovizuální díla, kdy ke dni 18. 5. 2018 šlo o rozmnoženiny nejméně 226 titulů různých audiovizuálních děl - filmů, z nichž některé byly ve složce umístěny opakovaně, tím umožnila uživatelům sítě internet nahraná audiovizuální díla stáhnout a zdarma získat, aniž by k takovému nakládání s audiovizuálními díly měla potřebný souhlas nositelů autorských práv a práv souvisejících s právem autorským, tím porušila práva autorů audiovizuálních děl a výrobců zvukově obrazových záznamů na rozmnožování audiovizuálních děl 21 zvukově

obrazových záznamů a na jejich sdělování veřejnosti dle § 12 odst. 1, 4 písm. a), f), § 13, § 18 a § 80 odst. 2 písm. a) e) AZ a že v období nejméně od 21. 10. 2016 do 12. 9. 2018 jako pod ID [REDAKCE] registrovaná uživatelka serveru www [REDAKCE].cz se složkou "[REDAKCE]" komunikující prostřednictvím e-mailové adresy [REDAKCE]@ [REDAKCE] a přistupující k tomuto serveru v místě svého trvalého bydliště na adrese [REDAKCE], [REDAKCE], ze svého notebooku z IP [REDAKCE], postupně umístila do počítačového systému veřejně přístupných internetových stránek www [REDAKCE].cz ve složce s odkazem [https://\[REDAKCE\]/pohadky](https://[REDAKCE]/pohadky) audiovizuální díla, kdy ke dni 14. 6. 2018 šlo o rozmnoženiny 261 titulů různých audiovizuálních děl - filmů, tím umožnila uživatelům sítě internet nahraná audiovizuální díla stáhnout a zdarma získat, aniž by k takovému nakládání s audiovizuálními díly měla potřebný souhlas nositelů autorských práv a práv souvisejících s právem autorským, tím porušila práva autorů audiovizuálních děl a výrobců zvukově obrazových záznamů na rozmnožování audiovizuálních děl a zvukově obrazových záznamů a na jejich sdělování veřejnosti dle § 12 odst. 1, 4 písm. a), f), § 13, § 18 a § 80 odst. 2 písm. a) e) AZ, přičemž uvedená práva porušila minimálně ohledně v trestním rozhodnutí vyjmenovaných filmů, k nimž práva autorů a výrobců zvukově obrazových záznamů vykonávaly společnosti AQS, a. s., Bohemia Motion Pictures, a. s., BONTONFILM, a. s., Cinemart, a. s., HBO Europe, s. r. o., HOLLYWOOD C. E., s.r.o., Národní filmový archiv a Urania, s. r. o.

5. Z úředního záznamu o podaném vysvětlení žalované ze dne 16. 7. 2019 a z protokolu o výsledku žalované jako obviněné ze dne 3. 9. 2020 (č. 1. 12 až 20 výše označeného trestního spisu) soud zjistil, že žalovaná v době výslechu pracovala jako [REDAKCE] s příjmem 14 000 Kč měsíčně, potvrdila, že v domě, ve kterém bydlí spolu se svými rodiči, nezletilou dcerou a přítelem, používala Wi-Fi připojení, zřídlila si účet na [REDAKCE] tak, aby mohla stahovat a ukládat filmy. Stažené filmy si nikdy nepopisovala, ale mohli je sdílet další uživatelé [REDAKCE]. Vždy stahovala starší filmy (nikdy novinky) a vždy je stahovala z úložiště [REDAKCE] a některé filmy si stáhla i opakovaně. Úložištěm [REDAKCE] byla motivována ke stahování filmů, za což obdržela odměnu ve formě kreditů v roce 2018 a začátkem roku 2019 ji byla vyplacena odměna cca 1 000 Kč. Důvodem zřízení účtu bylo to, že tak měla možnost rychleji stahovat filmy. Uvedla i to, že úložiště [REDAKCE] samo umístilo nějaké soubory na její účty u tohoto úložiště.
6. Z licenční smlouvy, ze které vycházely žalobkyně při výpočtu svých zažalovaných nároků, a která byla uzavřena mezi žalobcem b) a společností OBBOD, s. r. o. (dnes Foxy Boxy, s. r. o.), dne 2. 12.2016, bylo zjištěno, že odměna za poskytnutí licence žalobcem b) této společnosti se skládá ze dvou složek – pravidelného měsíčního poplatku za jednotlivé filmy v různé výši (např. za film [REDAKCE] činí měsíční poplatek 3 551 Kč, za film [REDAKCE] činí poplatek 15 300 Kč apod.), a dále z částky určené jako 50 % ze všech cen a poplatků, které tato společnost bude požadovat od konečných uživatelů. Licence byla zásadně omezena na teritorium České republiky a Slovenska. Z obchodního rejstříku plyne, že podle účetní závěrky za rok 2017 měla tato společnost aktiva 14 564 000 Kč, z toho nehmotný majetek 10 570 000 Kč a utržila v tomto roce za prodej výrobků a služeb 7 306 000 Kč.
7. Ze znaleckého posudku Prof. Ing. Vladimíra Smejkal, CSc., LL. M., DrSc., č. 2489/2020 (č. 1. 127 až 144 výše označeného trestního spisu), který byl vyhotoven v trestním řízení, soud zjistil, že výši způsobené škody žalobkyním není možné stanovit, neboť nebylo zjištěno, jaký byl skutečný počet stažení předmětných děl. Obvyklá cena za jedno stažení činila 55 Kč.
8. Provedeným dokazováním byl zjištěn tento skutkový stav: Žalobkyně jsou nositelkami autorských práv k předmětným dílům. Žalovaná spáchala trestný čin porušení autorského práva, práv souvisejících s právem autorským a práv k databázi podle § 270 odst. 1, 2 písm. c)

TZ, přičemž byly shledány jako poškozené jednáním žalované žalobkyně. V rámci trestního řízení byla zjišťována výše újmy, která byla způsobena žalovanou žalobkyním, avšak výši způsobené škody nebylo možné stanovit, neboť nebylo zjištěno, jaký byl skutečný počet stažení předmětných děl.

9. Po právní stránce soud věc posoudil takto: Dle § 40 AZ se autor, do jehož práva bylo neoprávněně zasaženo, může se domáhat jeho ochrany způsoby v zákoně uvedenými.
10. Dle § 40 AZ odst. 4 AZ přitom právo na náhradu škody a na vydání bezdůvodného obohacení podle zvláštních právních předpisů zůstává nedotčeno; místo skutečně ušlého zisku se autor může domáhat náhrady ušlého zisku ve výši odměny, která by byla obvyklá za získání takové licence v době neoprávněného nakládání s dílem. Výše bezdůvodného obohacení vzniklého na straně toho, kdo neoprávněně nakládal s dílem, aniž by k tomu získal potřebnou licenci, činí dvojnásobek odměny, která by byla za získání takové licence obvyklá v době neoprávněného nakládání s dílem.
11. Dle § 2991 odst. 2 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „NOZ“), bezdůvodně se obohatí zvláště ten, kdo získá majetkový prospěch plněním bez právního důvodu, plněním z právního důvodu, který odpadl, protiprávním užitím cizí hodnoty nebo tím, že za něho bylo plněno, co měl po právu plnit sám.
12. Dle § 135 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen jako „o. s. ř.“), je soud vázán rozhodnutím příslušných orgánů o tom, že byl spáchán trestný čin, přestupek nebo jiný správní delikt postižitelný podle zvláštních předpisů, a kdo jej spáchal, jakož i rozhodnutím o osobním stavu; soud však není vázán rozhodnutím v blokovém řízení.
13. Dle § 136 o. s. ř., lze-li výši nároků zjistit jen s nepoměrnými obtížemi nebo nelze-li ji zjistit vůbec, určí ji soud podle své úvahy.
14. Mezi účastníky je spor o právní otázce, zda došlo k bezdůvodnému obohacení žalované na úkor žalobkyně jednáním popsaným v bodě 1 ve spojení s bodem 4 tohoto rozsudku a v případě kladné odpovědi na uvedenou otázku, jaká je výše tohoto bezdůvodného obohacení.
15. Nejprve se soud zabýval otázkou, zda došlo jednáním žalované k bezdůvodnému obohacení na úkor žalobkyně. § 40 odst. 4 AZ je pak odkazující normou na relevantní ustanovení NOZ ohledně bezdůvodného obohacení.
16. Soud je při rozhodování vázán rozhodnutím o spáchání trestného činu žalované. Takovým rozhodnutím je trestní příkaz, č. j. [REDAKCE], vydaný Okresním soudem v Rychnově nad Kněžnou, z něž plyne, jakého konkrétního protiprávního jednání se žalovaná vůči žalobkyním dopustila (§ 135 odst. 1 o. s. ř.).
17. Předpokladem vzniku bezdůvodného obohacení je obohacení na jedné straně, úkor na druhé, jejich bezdůvodnost, přičemž není třeba zavinění. Plněním bez právního důvodu je zejména užití díla, aniž se tak stalo na základě autorova svolení, anebo aniž byl k tomu dán jiný právní důvod stanovený AZ (viz Telec, I., Tůma, P. Autorský zákon, Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2019, komentář k § 40 AZ). Žalobkyně prokázaly, že jsou držitkami autorských práv a naopak žalovaná neprokázala a ani nesporeovala, že by měla souhlas žalobkyně k užití předmětných děl. Žalovaná tím, že uveřejnila předmětná díla na [REDAKCE] bez souhlasu žalobkyně, ochudila žalobkyně, čili protiprávně užívala cizí hodnotu bez právního důvodu, když

aby tak mohla učinit, musela by se žalobkyněmi uzavřít licenční smlouvu/smlouvu o distribuci předmětných děl. Jednáním žalované tedy nepochybně došlo k bezdůvodnému obohacení na úkor žalobkyň dle § 2991 odst. 2 NOZ ve spojení s § 40 odst. 4 AZ.

18. Dále se soud zabýval otázkou, jaká je výše bezdůvodného obohacení, plynoucí z jednání žalované.

19. V licenční smlouvě bývá dohodnut časový rozsah licence; pokud tomu tak není, platí § 50 odst. 3 písm. b) AZ. Pokud byl dohodnut paušál anebo honorář podle rozsahu díla, jde o cenu licence, a její dvojnásobek je bezdůvodným obohacením ve smyslu § 40 odst. 4 AZ. Spor se může vést jen o to, zda výše odměny je v rozhodné době obvyklá. Nemůže jít o případný mechanicky vypočtený průměr. **Odměny se totiž liší nejen podle kritéria jejich výpočtu, ale také podle druhu díla a výrazně též podle osoby autora (jeho erudice, věhlasu apod.), ale např. i obsahového zaměření díla, jeho popularity, žádanosti, aktuálnosti apod.** Takto např. výjimečný autor dostává výjimečnou odměnu, která musí být u něho považována za odměnu obvyklou (viz usnesení Nejvyššího soudu České republiky ze dne 20. listopadu 2008, sp. zn. 30 Cdo 149/2007).

20. Soud musí brát v úvahu, že byla spáchána trestná činnost prostřednictvím datových úložišť provozovaných v počítačové síti Internet konkrétními subjekty, které sice samy autorská práva úmyslně neporušily, bezpochyby ale spáchání trestné činnosti umožnily a současně z ní měly finanční prospěch. **Ten se u provozovatele datových úložišť odvíjí od množství uložených souborů a zejména počtu jejich stáhnutí uživateli Internetu.** Na účet provozovatele datového úložiště tak plynou příjmy za reklamu, která se automaticky objeví na obrazovce počítače při otevírání serveru nebo konkrétního souboru, a také zisky z doprovodných výnosů z reklamy, případně i zisk za různé doplňkové služby apod. (viz usnesení Nejvyššího soudu České republiky ze dne 8. října 2014, sp. zn. 5 Tdo 171/2014).

21. Škoda může mít také podobu ušlého zisku, který byl ztracen z důvodu zneužití díla, zde bude ale často problematické skutečnou výši prokázat. AZ proto uvádí, že se autor místo skutečně ušlého zisku může domáhat náhrady ušlého zisku ve výši odměny, která byla obvyklá za získání takové licence v době neoprávněného nakládání s dílem. Pomoci by mohl odhad znalce, a pokud by výši náhrady bylo možno zjistit jen s velkými obtížemi, mohl by ji soud určit dle své úvahy podle § 136 o. s. ř. (viz *Telec, I., Tůma, P. Autorský zákon, Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2019, s. 488 – 532.*)

22. Nejvyšší soud k problematice vyčíslení škody způsobené nositelům autorských práv tím, že je dílo nelegálně zpřístupněno veřejnosti, připomíná, že právní úprava nároků vyplývajících z porušování autorských práv vychází na úrovni unijního práva ze směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2004/48/ES ze dne 29. dubna 2004 o vymáhání práv duševního vlastnictví (dále jen „Směrnice“). Z odstavce 26 její preambule a z čl. 13, který je přímo věnován náhradě škody, je zřejmé, že se snaží nastavit objektivní kritéria pro komplexní odškodnění hmotné i imateriální, tedy morální újmy, přičemž pod **pojmem „náhrada škody“ směrnice rozumí odpovědnost za škodu ve formě ušlého zisku oprávněných nositelů autorských práv a také odpovědnost za bezdůvodné obohacení stejně jako jsou tyto instituty pojímány v českém právním řádu.** Současně, s ohledem na skutečnost, že ušlý zisk, který je v případech porušování práv duševního vlastnictví podstatou materiální škody, lze prokazovat velmi obtížně, má Směrnice vést členské státy k tomu, aby soudní orgány alternativně ve vhodných případech stanovily náhradu škody jako paušální částku na základě takových hledisek, jakým je například výše licenčních poplatků nebo poplatků, které by musel porušovatel práv zaplatit, pokud by požádal o udělení oprávnění k užívání příslušných práv

duševního vlastnictví. Lze shrnout, že stanovení konkrétní celkové částky odškodnění za porušování práv k duševnímu vlastnictví, tedy i práv autorských, by podle Směrnice mělo být výsledkem komplexního uvážení všech zmíněných faktorů, přičemž náhrada škody by vždy měla dosahovat alespoň té výše, v jaké poškozený prokázal reálný vznik škody v podobě ušlého zisku. Stanovení náhrady škody na základě hypotetického licenčního poplatku se pak připouští *expressis verbis* jako alternativa k této základní metodě, jestliže nelze konkrétní ušlý zisk zjistit vůbec, nebo jen s velkými obtížemi (viz usnesení Nejvyššího soudu České republiky ze dne 8. října 2014, sp. zn. 5 Tdo 171/2014).

23. Výsledky provedeného dokazování hodnotí soud podle zásad, zakotvených v ustanovení § 132 o. s. ř. Zásadu hodnocení důkazů podle tohoto ustanovení nelze zaměňovat s úvahou, podle níž soud ve smyslu ustanovení § 136 o. s. ř. určí výši nároku za předpokladu, že ji lze zjistit jen s nepoměrnými obtížemi nebo ji nelze zjistit vůbec (viz usnesení Nejvyššího soudu České republiky ze dne 20. listopadu 2008, sp. zn. 30 Cdo 149/2007).

24. Ke stanovení výše způsobené škody (bezdůvodného obohacení) žalobkyním jednáním žalované byl přibrán znalec již v trestním řízení, avšak z jeho posudku vyplynulo pouze to, že výši způsobené škody nelze stanovit, neboť nebylo zjištěno, jaký byl skutečný počet stažení předmětných děl. Soud během průběhu celého řízení vyzýval žalobkyně, aby doložily rozhodné skutečnosti, avšak žalobkyně tak neučinily. Zároveň soud považoval za nadbytečné znovu ustanovovat znalce vzhledem k dalším narůstajícím nákladům, přičemž by znalec zcela jistě došel ke shodnému závěru, vyřčenému již v trestním řízení. Samy žalobkyně tvrdily, že by nikdy s žalovanou licenční smlouvu neuzavřely, neboť ta by nebyla schopna zajistit teritorialitu udělené licence a nebyla by schopna evidovat počet stažení. Důkaz provedený licenční smlouvou uzavřenou mezi žalobkyní b) a společností OBBOD, s. r. o. (dnes FOXY BOXY, s. r. o.), jen dokládá, že výši nároku nelze zjistit ani na jejím základě, neboť nelze porovnávat licenční podmínky pro společnost, jejíž majetek přesahuje 14 mil. Kč a obrát 7 mil. Kč, s žalovanou, která pracovala jako [REDAKCE], ze zaměstnání dosahovala příjmu v roce 2020 ve výši 14 000 Kč měsíčně, přičemž stahování a zveřejňování autorských děl na datovém úložišti nebylo primárně vůbec zdrojem jejích příjmů. Je třeba přisvědčit žalobkyním, že podmínky, které žalobkyně vyžadují po případných smluvních partnerech (evidence počtu stažení, teritorialita), by žalovaná i s ohledem na to, že využívala toliko osobní notebook, nemohla zajistit. Vzhledem k výše uvedenému soud dospěl k závěru, že nelze stanovit výši škody (bezdůvodného obohacení) jinak než na základě § 136 o. s. ř., tedy úvahou soudu.

25. Žalobkyně unesly břemena důkazní ohledně vzniku bezdůvodného obohacení. Základ nároku žalobkyň je nepochybně dán.

26. Soud při stanovení výše bezdůvodného obohacení podle § 136 o. s. ř. vzal v úvahu zejména to, že filmy byly mnohokrát vysílány v televizi, nejedná se o nová díla, nachází se volně na mnoha jiných veřejných datových úložištích a žalovaná byla citelně potrestána již v trestním řízení peněžitým trestem. Předmětná díla jsou k dostání při prodeji v obchodě nebo na internetu za maximálně 100 Kč/dílo, znalec určil cenu obvyklou za jedno stažení částkou 55 Kč. Žalovaná stahovala a ukládala díla starší (nikoli novinky), nijak je neoznačovala, stahovala stejná díla i opakovaně, z čehož lze usoudit, že ani sama neměla přehled o dílech, která již stáhla a uložila. Nelze zjistit ani to, zda vůbec byla díla od žalované někým dalším dále stažena. Při stanovení výše bezdůvodného obohacení přihlédl soud i k tomu, že to nebyla žalovaná, kdo jako první díla do úložiště [REDAKCE] stáhl a uložil, ale že v podstatě na daném úložišti vytvořila další kopii díla, které se zde již nacházelo, a to zřejmě již vícekrát. Nelze zjistit ani to, kdy došlo ke stažení a uložení jednotlivých děl a po jak dlouhou dobu byla umístěna na účtu žalované. I proto žalobkyně požadují bezdůvodné obohacení u všech filmů od roku 2013, kdy se žalovaná registrovala jako uživatelka, až do roku 2018 resp. 2019,

kdy byly soubory smazány, a to bez ohledu na to, kdy došlo ke stažení a uložení jednotlivých filmů. Soud dospěl k závěru, že pokud by žalobkyním přiznal nárok v plné výši, jak jej požadovaly žalobkyně, bylo by to pro žalovanou vzhledem k jejím majetkovým poměrům a ke všemu shora uvedenému nespravedlivé a likvidační. Žalobkyně během celého, jak trestního tak civilního řízení, měnily, a to celkem mohutně, požadovanou částku, když nejdříve požadovaly přes 6 000 000 Kč, poté 4 000 000 Kč, pak 195 000 Kč a nyní 885 000 Kč. Z uvedeného lze usuzovat, že žalobkyně samotné nemají představu o tom, jakou škodu jim žalovaná svým činem způsobila, a tuto škodu zejména v trestním řízení velmi nadhodnotily. Vedle toho mají žalobkyně i jiné prostředky ochrany svých práv, a to zejména v rámci nekalosoutěžního jednání, k tomu, aby zabránily zveřejňování chráněných děl na internetu (viz rozsudek Nejvyššího soudu České republiky ze dne 31. 8. 2021, sp. zn. 23 Cdo 2793/2020). I zákonodárce si je vědom toho, že na straně jedné je třeba chránit autorská díla, ale že jen stěží lze konečné důsledky za situace, kdy datová úložiště (nejen [REDAKCE]) motivují běžné uživatele (spotřebitele) při uzavírání smluv s nimi, které jsou jistě smlouvami spotřebitelskými, k ukládání autorských děl s tím, že ta budou přístupná zejména pro další uživatele daného úložiště (neregistrovaný uživatel sice díla stahovat může, ale rychlost stahování oproti registrovaným uživatelům jej nejspíše odradí), přenášet na tyto spotřebitele. Proto nastalý problém vyřešil posílením postavení nositelů autorských práv vůči poskytovatelům služeb on-line (viz i novela autorského zákona provedená zákonem č. 429/2022 Sb. a důvodová zpráva k tomuto zákonu). Při stanovení výše bezdůvodného obohacení přihlédl soud i k tomu, že takových uživatelů veřejných úložišť, která v té době motivovala ke stahování a ukládání děl své registrované uživatele (a k registraci motivovala rychlostí stahování děl) jako je žalovaná, je nespočet. Nespočet je i kopií těchto děl na těchto úložištích, důsledkem čehož je i výše uvedená novela autorského zákona.

27. Při zvážení všech uvedených okolností dospěl soud k závěru, že jelikož nelze výši nároků žalobkyň zjistit vůbec, budou určeny soudem. Určil je pak ve výši 25 000 Kč vůči žalobkyni a) i žalobkyni b). Proto žalované uložil povinnost zaplatit každé ze žalobkyň tuto částku, a to spolu se zákonným úrokem z prodlení dle nařízení vlády č. 351/2013 Sb., ve znění pozdějších předpisů, přičemž žalovaná se do prodlení dostala dne 7. 12. 2020 po uplynutí lhůty k plnění výzvě na plnění žalobkyň ze dne 20. 11. 2020. Vzhledem k vymezenému předmětu řízení žalobkyněmi v žalobě, soud nad rámec určených nároků žalobu zamítl.
28. Dle § 142 odst. 2 o. s. ř., měl-li účastník ve věci úspěch jen částečný, soud náhradu nákladů poměrně rozdělí, popřípadě vysloví, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů právo. Odstavec 3 tohoto ustanovení stanoví, že i když měl účastník ve věci úspěch jen částečný, může mu soud přiznat plnou náhradu nákladů řízení, měl-li neúspěch v poměrně nepatrné části nebo záviselo-li rozhodnutí o výši plnění na znaleckém posudku nebo na úvaze soudu.
29. Dle § 150 o. s. ř., jsou-li tu důvody hodné zvláštního zřetele, nebo odmítne-li se účastník bez vážného důvodu zúčastnit prvního setkání s mediátorem nařízeného soudem, nemusí soud výjimečně náhradu nákladů řízení zcela nebo zčásti přiznat.
30. Žalobkyně měly ve věci úspěch pouze částečný, když bylo rozhodnuto o výši jejich nároku na základě úvahy soudu. Přesto soud žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení. Při tomto svém rozhodnutí vzal soud do úvahy to, že základ nároků žalobkyň byl od samého počátku řízení dán, ale bylo zjevné, že žalobkyně své nároky vůči žalované od samého počátku značně nadhodnocují a žalovaná musela vynaložit nemalé náklady na ochranu svých práv právě i z důvodu nadhodnocování nároků ze strany žalobkyň. V této souvislosti nelze odhlédnout od postojů žalované, kdy ta se k trestnému činu doznala, s orgány činnými v trestním řízení spolupracovala a byla ochotna žalobkyním na jejich nároky i plnit, nikoliv však v zjevně přemrštěné výši. Kdyby požadavky žalobkyň již v rámci trestního řízení

a i následně nebyly tak vysoké, jistě by plnila dobrovolně. Právě z uvedených důvodů hodných zvláštního zřetele soud rozhodl dle § 150 o. s. ř. ve spojení § 142 odst. 2 o. s. ř. tak, že žádný účastník řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne jeho doručení. Odvolání se podává u Krajského soudu v Hradci Králové. O odvolání by rozhodoval Vrchní soud v Praze.

Nesplní-li žalovaná dobrovolně svou povinnost, ke které se smírem zavázala, může žalobce podat návrh na soudní výkon rozhodnutí (§ 251 o. s. ř.) nebo návrh na nařízení exekuce (§ 37 zákona č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti, ve znění pozdějších předpisů).

Hradec Králové 29. června 2023

Mgr. Lea Pavlovová v. r.
samosoudkyně